

Full diocesà

28 de novembre del 2021

p4 – Segon recés d'Efata a la diòcesi de Solsona

p6 – Final de l'Any de Sant Josep

L'Advent definitiu de Crist

El nom llatí *Adventus* significa «vinguda» i s'utilitzava en el món antic per a parlar de l'arribada solemne de l'emperador o d'una altra personalitat important. Els cristians en el temps litúrgic que anomenem Advent ens preparem per a la vinguda de Jesucrist. Al principi d'aquest temps les lectures estan centrades en la segona vinguda de Crist.

L'actitud central de l'Advent és l'esperança; és Déu mateix qui ens convida a «preparar el camí per a la seva vinguda».

La fi del món i l'adveniment del Senyor formen part de la nostra fe. Quan en la Bíblia «es parla de la fi del món, la paraula "món" no es refereix primàriament al cosmos físic, sinó al món humà, a la història de l'home. Aquesta manera de parlar indica que aquest món arribarà a un final volgut i realitzat per Déu» (Ratzinger, *Introducció al cristianisme*, 264).

"El final de la història ha arribat ja a nosaltres i la renovació del món està ja decidida de manera irrevocable i fins i tot d'alguna manera real està ja anticipada en aquest món" (LG 48). I diu el Catecisme: "El dia del Judici, al final del món, Crist vindrà en la glòria per a dur a terme el triomf definitiu del bé sobre el mal que, com el blat i la cugula, hauran crescut junts en el curs de la història" (CEC 681).

«Compliré aquella promesa que tinc feta a la casa d'Israel i a la de Judà»

Diümenge I d'Advent / Cicle C

Lectura del llibre de Jeremies

«Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que compliré aquella promesa que tinc feta a la casa d'Israel i a la de Judà. Aquells dies, aquells temps, farà néixer a David un plançó bo, que es comportarà en el país amb justícia i bondat. Aquells dies serà salvat el país de Judà i viurà confiada la ciutat de Jerusalem. I a ell l'anomenaran: El-Senyor-és-el-nostre-bé.»

(33,14-16)

Salm responsorial

A vós elevo la meua ànima, Senyor.

[24]

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, que el Senyor faci créixer fins a vessar l'amor que us teniu els uns als altres i a tothom, tal com nosaltres també us estimem. Que ell refermi els vostres cors perquè siguin sants i nets de culpa davant Déu, el nostre Pare, el dia que Jesús, el nostre Senyor, vindrà amb els seus sants. Amén. I ara, germans, volem fer-vos una exhortació i un prec en Jesús, el Senyor. Vosaltres vau rebre el nostre ensenyament sobre la manera de comportar-vos i d'agradar a Déu; ja ho feu, però us demano que avanceu encara més. Ja sabeu els preceptes que us vam donar de part de Jesús, el Senyor.

(3,12.4,2)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, deia Jesús als deixebles: «Hi haurà prodigis al sol, a la lluna i a les estrelles. A la terra, les nacions viuran amb l'ai al cor, esverades pels bramuls de la mar embravida. La gent perdrà l'alè de por, pensant en els desastres que sobrevindran arreu del món, perquè fins l'estelada del cel trontollarà. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre un núvol, amb poder i amb una gran majestat. Quan tot això comenci a succeir, alceu el cap ben alt, perquè molt aviat sereu alliberats. »Estigueu atents sobre vosaltres: Que l'excés de menjar i beure o la preocupació dels negocis no afeixugués el vostre cor i us trobéssiu a sobre aquell dia de cop i volta, perquè vindrà,

segur com un llaç, per a tothom, sigui on sigui de la terra. Estigueu alerta pregant en tota ocasió i demanant que pugueu sortir-vos-en, de tot això que ha de succeir, i us pugueu mantenir drets davant el Fill de l'home.»
(21,25-28.34-36)

«Que l'excés de menjar i beure o la preocupació dels negocis no afeixugués el vostre cor i us trobéssiu a sobre aquell dia de cop i volta, perquè vindrà, segur, com un llaç, per a tothom, sigui on sigui de la terra»

Veniu, Senyor Jesús

Carles Riera i Fonts, pvrre.

L'Advent és una lliçó de vida, un temps de gràcia anhelant la vinguda de Jesús. Per al creient és el període de l'any en què es prepara activament per a rebre l'Amic, fent-lo ja present mentre l'espera.

Aquest temps litúrgic serveix per a revisar les prioritats de la nostra existència, per a experimentar com Déu escolta la pregària, personal i col·lectiva, com és present en l'anar fent de cada dia, com esdevé el timoner de les aigües mogudes del nostre mar interior, com les calma i asserena.

Lluc, l'evangelista no jueu, prepara l'estat d'ànim del nostre esperit —recòndita realitat de l'ésser humà—, primer narrant prodigis que s'esdevindran al cel i a la terra, i, després, fent-nos recomanacions per a viure amb sobrietat, amb esperit d'oració i preparant diligentment la vinguda del Fill de l'home. El llenguatge apocalíptic crea expectació, fa que el lector es prepari per a rebre la gran notícia de l'anunci del naixement de Jesús.

«Alceu el cap ben alt, perquè molt aviat sereu alliberats.» Vet aquí el misteri de la llibertat, configurador i afaïonador de la nostra existència. Hem estat creats per a ser lliures, cosa que dona caràcter i confereix personalitat als nostres actes. Jesús ens allibera de la por que ens paralitza, ens estimula a anar endavant. Déu fa estada en nosaltres quan lluitem per l'alliberament dels pobres: en l'amor als dissortats és Déu en nosaltres qui estima.

Mentre esperem, caminem. Viure cristianament és fer camí amb Jesús. Avancem vers l'altre unint compromís i decisió.

La imatge

Les dificultats i les desgràcies amb què l'existència humana ens «obsequia» són inevitables; recolzar-se bé en Jesucrist, Fill de Déu i home com nosaltres, és una manera de sobreviure. Al capdavant ell arriba sobre un núvol del cel amb gran poder i majestat. Preparem per a la seva vinguda; fem-li lloc en les nostres coses, en la nostra vida, perquè ens pugui regalar la seva salvació.

Crist, Salvador del Món (1501).
Pedro Berruguete

Agenda

Lit. hores: Setmana I

29 dilluns

—Sant Sadurní (Senri o Cerní),
bisbe mr.
Is 2,1-5/Salm 121/Mt 8,5-11

30 dimarts

—Sant Andreu, apòstol
Rm 10,9-18/Salm 18/Mt 4,18-22

1 dimecres

—Sant Eloi, bisbe
Mes de desembre, consagrat a la
Immaculada Concepció
Is 25,6-10a/Salm 22/Mt 15,29-37

2 dijous

—Sant Silvà, bisbe
—Santa Bibiana, vg. i mr.
Is 26,1-6/Salm 117/Mt 7,21.24-27

3 divendres

—Sant Francesc Xavier, jesuïta
—Sant Cassià, mr.
Is 29,17-24/Salm 26/Mt 9,27-31

4 dissabte

—Santa Bàrbara, vg. i mr.
—Santa Ada, abadessa
—Sant Joan Damascè, prev. i dr.
Is 30,19-21.23-26/Salm 146/Mt
9,35-10,1.6-8

5 diumenge II d'Advent / Cicle C

Santa Elisa

Ba 5,1-9/Salm 125/Fl 1,4-6.8-11/
Lc 3,1-6

Segon recés d'Efatà a la diòcesi de Solsona

Delegació de Joventut

El passat mes d'abril, al bisbat de Solsona va néixer el primer recés d'Efatà, organitzat per la Delegació de Joventut i coordinat per Berta Codina i Mike Ventura, juntament amb Ventura Codina i Encarna Lopez, matrimoni adult, i Mn. Marc Majà, el consiliari del recés.

Els dies 5, 6 i 7 de novembre es va fer el segon recés d'Efatà de Solsona. Hi van participar una setantena de persones, entre caminants i servidors. Efatà és un recés de joves organitzat per joves, un recés vivencial i testimonial, on a poc a poc vas caminant amb Jesús a través de la teva història personal. De la mà del Senyor i dels servidors –que són persones que ja han fet el recés– els caminants van descobrint qui és el Senyor i com poder-lo trobar, estimar i servir.

Efatà és una obertura del cor a la gràcia de Déu. A Efatà hi trobem un Jesús que truca a la porta de la nostra vida, que té moltes ganes d'entrar, però que només pot fer-ho si nosaltres li ho deixem fer. Jesús ha mort i ressuscitat per cada un de nosaltres, per salvar-nos, perquè ens estima, gratuïtament: aquest és el centre del missatge d'Efatà. Obrir-se a un Déu que ens abraça en la nostra història i en la nostra missèria, que ens accepta tal com som i que ens vol consolar en els nostres sofriments.

Les pròximes setmanes publicarem alguns testimonis de joves que han participat en aquest recés; joves que ens explicaran què ha significat Efatà per a ells.

Trobada de grups parroquials

Parròquia de Balsareny

El dia 14 de novembre els grups parroquials de Balsareny van trobar-se a la Sala Bisbe Pere de la llar parroquial per compartir el treball de cada grup i fer un canvi d'impressions.

La trobada va acabar amb la participació en l'eucaristia parroquial, en què cada grup presentà una ofrena pròpia i escaient d'acord amb el compromís dut a terme.

També es va aprofitar l'ocasió per a donar les gràcies a les responsables de Mans Unides, M. Lluïsa i M. Àngels, que demanaren el relleu després de vint-i-dos anys de servei.

La col·lecta es va lliurar a Càritas parroquial amb motiu de la Jornada Mundial dels Pobres, per tal de fer front a les despeses que tenen, ja que amb motiu de la pandèmia no han pogut celebrar alguns dels actes que els permetien recollir fons.

Notícia del full interparroquial SARMENT

Activitats a l'agrupació parroquial de Mollerussa

Agrupació Parroquial de Mollerussa

El diumenge dia 14 de novembre va tenir lloc la primera trobada amb els pares i infants de la catequesi del curs d'iniciació anomenat «Vull ser cristià».

Els pares van mirar-se un vídeo sobre l'existència de Déu i en van parlar tot seguit entre ells en grups. Les conclusions de les opinions les van compartir entre tots i Mn. Alfons les va reconduir. Els infants van aprendre a fer el senyal de la creu i un cant que van cantar a la missa.

L'objectiu de les trobades és que cadascú es plantegi si realment vol ser cristià amb tot el compromís i responsabilitat que comporta.

Per altra banda, a la parròquia del Palau d'Anglesola es va dur a terme l'assemblea parroquial de l'agrupació de Mollerussa, en què es van exposar les activitats pastorals i es va decidir quines es poder fer i quines no.

Pelegrinatge amb la comunitat de Taizé

Tornem a recordar que, com cada any, des de la Delegació de Joventut organitzen un pelegrinatge per Cap d'Any amb la comunitat de Taizé. Serà del dia 28 de desembre del 2021 al 2 de gener del 2022. Enguany el pelegrinatge és a Torí (Itàlia).

A causa de la situació de pandèmia, només hi poden assistir els joves majors d'edat (de més de 18 anys). Les preinscripcions estan obertes i tota la informació figura en el formulari: desplaçaments, cost...

Si vols passar un Cap d'Any diferent, no t'ho pensis més! El formulari per a apuntar-se es pot trobar a la web del bisbat (apartat «agenda») o bé contactant per WhatsApp al tel. 602 64 42 51 (Mike Ventura).

Omella demana perdó per la manca de testimoni de la jerarquia

Redacció

Durant la sessió inaugural de l'assemblea de l'episcopat a Madrid, el dilluns 15 de novembre, l'arquebisbe de Barcelona, cardenal Joan Josep Omella, president de la Conferència Episcopal Espanyola, admetia que la fe «va perdent presència en la cultural ambiental del nostre país», fet provocat, en part, «pels mateixos pastors de l'Església», i per això demanava perdó. «Amb la nostra falta de testimoni, amb les nostres divisions i manca de passió evangelitzadora, no poques vegades contribuïm a la desafecció envers la jerarquia i la mateixa Església.»

Així va demanar perdó «a Déu, a les víctimes i a la societat, alhora que treballem per la seva erradicació i prevenció». Malgrat la petitesa i la misèria de l'Església, assegurarà que cal continuar anunciant «que Déu ens ha manifestat el seu rostre en Jesucrist i que la seva presència ens ajuda a millorar la realitat». Omella convidà a treballar per «una Església

que camini decidida cap al trobament de l'altre sense jutjar-lo ni condemnar-lo, ans estenent la mà per sostenir-lo, animar-lo o acompanyar-lo en la seva vida».

Final de l'Any de Sant Josep: cicle josefí en les catequesis del Papa

Redacció

El papa Francesc va iniciar el dimecres 17 de novembre un nou cicle de catequesi que impartirà durant les audiències generals i que se centrarà en la figura de sant Josep, l'any del qual s'està celebrant. D'aquesta manera, el Sant Pare posa sant Josep com a guia per a superar la «crisi global» que el món està sofrint.

Va ser el 8 de desembre de 1870 quan el papa Pius IX proclamà sant Josep com a patró de l'Església universal i per això el passat 2020 —va indicar Francesc— «a 150 anys d'aquell esdeveniment estem vivint un any especial dedicat al sant patriarca». En la seva opinió, en aquest temps marcat per «una crisi global de diversos elements» la figura de sant Josep «pot ser-nos d'ajuda, consol i guia».

Francesc va destacar que no fou casualitat que Jesús nasqués a Betlem i cresqués a Natzaret. «El Fill de Déu no tria Jerusalem com a lloc de la seva encarnació, sinó Betlem i Natzaret, dos

pobles perifèrics allunyats dels centres de la història i del poder», subratlla el pontífex. Per tant, aquesta elecció de Betlem i Natzaret vol dir que «la perifèria i la marginalitat són predilectes de Déu. No prendre's de debò aquesta realitat equival a no prendre's de debò l'Evangeli i l'obra de Déu, que continua manifestant-se en les perifèries geogràfiques i existencials».

Seguint aquesta argumentació, Francesc explicava als fidels presents a l'audiència que «Jesús sempre acudeix a les perifèries, i això ens ha de donar molta confiança, perquè el Senyor coneix les perifèries del nostre cor, les perifèries de la nostra ànima, les perifèries de la nostra societat, de la nostra ciutat, de la nostra família. És a dir, aquesta part una mica fosca que nosaltres no mostrem, potser per vergonya». El Sant Pare va recordar que avui dia «existeix un centre i una perifèria» i per això l'Església «és cridada a anunciar la Bona Nova a partir de les perifèries».

La mirada del biblista. Instants d'eternitat

Fins al 17 de juliol al Museu de Montserrat

Les fotografies que el biblista i orientalista P. Bonaventura Ubach (1879-1960) va fer a Síria, a l'Iraq, al Sinaí i sobretot a Palestina durant les primeres dècades del segle XX conformen el gruix de l'exposició «La mirada del biblista. Instants d'eternitat. El Pròxim Orient en el fons fotogràfic del P. Ubach», que es pot visitar a la Sala Daura del Museu de Montserrat fins al 17 de juliol del 2022.

Organitzada per l'Institut Europeu de la Mediterrània (IEMed) i l'Abadia de Montserrat, la mostra compta amb una selecció de les millors imatges, 76 d'entre les més de 6.000 que va realitzar el P. Ubach entre 1922 i 1951 en els seus viatges al Pròxim Orient. Unes imatges amb què Bonaventura

Ubach volia retenir sobre el paper un món bíblic que estava en vies de desaparició –sota l'avenç imparable de la modernitat i els conflictes que ja es forjaven a la regió– i que utilitzaria per a il·lustrar l'ambiciosa «Bíblia de Montserrat».

Com explica el comissari de la mostra, l'arqueòleg Joan Eusebi Garcia Biosca, són objectiu de la càmera del P. Ubach paisatges, monuments i restes arqueològics, formes de vida com la dels beduïns, cerimònies i rituals, i comunitats cristianes i àrabs...; fotografies que li permeten d'evocar escenes bíbliques. Per a fer-ho s'acosta amb cura quasi etnogràfica a la població local i deixa sempre fora de focus les manifestacions de la modernitat.

El llibre

«Semper reformanda»

Jordi Castellet i Sala

Ed. El Toll
360 pàgines / 20€

A partir de les segones lectures dels diumenges i festes, un recull de meditacions en dues planes per a complementar el coneixement de la Paraula de Déu, amb un florilegi d'anècdotes personals de l'autor, acudits i circumstàncies en què la fe esdevé vida, pensament, experiència, sentiment, emoció i convicció profunda dels qui seguim Jesucrist vivent. Conreant els gèneres de la teologia popular, l'espiritualitat casolana, el bon humor i l'optimisme del qui se sap estimat per Déu i cridat a la salvació.

La crida del Sant Pare a celebrar un sínode indica la seva voluntat de posar en pràctica una contínua reforma de l'Església, que necessita constantment posar-se al dia. D'aquí el títol, sempre en reforma, en què es troba la nostra vida, la nostra fe, la nostra Església i l'experiència vital que a tots ens va transformant al llarg de l'existència.

Testimonis d'esperança enmig del nostre món

Romà Casanova, administrador apostòlic de Solsona

Una imatge que expressa amb claredat l'Advent i, en el fons tota existència cristiana és la d'una llàntia encesa. Una d'aquelles d'oli, enmig de la nit i, fins i tot, a la intempèrie. Perquè els cristians som cridats a ser testimonis d'esperança enmig del nostre món. De fet, l'esperança és la virtut teològica —per tant, que té relació amb Déu— que posa en els nostres cors la certesa que el que coneixem per la fe i vivim per la caritat s'acomplirà. I, encara que pogués semblar una virtut secundària, és de vital importància, perquè la certesa de la realització de les promeses del Senyor ens dona la força per a continuar caminant, malgrat tantes i tantes contrarietats que trobem.

Aquesta esperança, malgrat tot el que pugui succeir-nos, és la flama de la llàntia; la qual, encara que petita i assetjada pel vent, és manté encesa. Moltes són les realitats que intenten apagar la flama ardent de l'esperança. Cada un de nosaltres podria repassar en el seu cor què és el que vol fer morir l'esperança, a més de tot el que en la cultura dominant va ofegant la petita flama. Hi ha corrents de pensament que limiten els nostres horitzons, duent-nos a entendre la vida de manera immanentista i hedonista: no hi ha més enllà, tot acaba en aquest món, i, per tant, el més important és viure amb fruïció el present, amb més i més coses fútils i experiències diverses. Aquesta visió de l'existència humana nega el futur, el que compta és el present que s'ha de viure intensament.

Els seguidors de Crist, enmig de la nit de les ideologies dominants, som cridats a ser testimonis que hi ha quelcom més, infinitament més, del que ens volen fer pensar. Nosaltres tenim Jesucrist, que és la nostra esperança viva. En ell tenim la certesa d'aquell amor que

no mor mai. Aquell amor que és més fort que la mort. L'esperança que ens dona la certesa que el Senyor mai no ens oblidarà, a tots i cada un de nosaltres, els homes i dones que vivim en el món. Aquesta és la gran esperança que manté les nostres petites esperances de cada dia. En paraules de Benet XVI: «Aquesta gran esperança només pot ser Déu, que abraça l'univers i que ens pot proposar i donar el que per nosaltres mateixos no podríem aconseguir [...]. Déu és el fonament de l'esperança; però no qualsevol déu, sinó el Déu que té un rostre humà i que ens ha estimat fins a l'extrem, a cadascú en particular i a la humanitat en el seu conjunt» (*Spe salvi*, 31).

